

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος
ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Συνεδρία τῆς 18 ἰανουαρίου.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας, τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων μελῶν, ὁ γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει πραγματείαν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Ζαπτείου παρθεναγωγείου κ. Γ. Ι. Λαμπουσιάδου «Περὶ τῆς πόλεως Δεβελτοῦ». Ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης ταύτης πόλεως μονογραφίᾳ αὐτοῦ ὁ κ. Λαμπουσιάδης πραγματεύεται περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς κτίσεως τῆς πόλεως, περὶ ἧς, ἐκβείς τὰς διαφόρους κρατούσας γνώμας, ἀποφαίνεται ὅτι αὕτη ἐκτίσθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, οἵτινες ἐπεκτείναντες τὸ κράτος τῆς κοσμοκράτορος πόλεως καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ τὴν Θράκην κυριεύσαντες, ἦσαν, ὡς γνωστόν, καὶ οἱ πρώτοι μετοικίδαντες εἰς ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς ἀπεράντου αὐτῶν αὐτοκρατορίας στρατιωτικούς σταθμούς ἢ ἀποικίας. Τοιοῦτος δὲ σταθμὸς ἦν καὶ ἡ Δεβελτοῦ, κατὰ τὸν κ. Λαμπουσιάδην. Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως θεωρεῖ οὗτος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παραγόμενον ἐκ τοῦ ῥήματος *deverto*, ὅπερ σύνθετον ὄν ἐκ τῆς προθέσεως *de* καὶ τοῦ ῥήματος *verto* (=στρέφω ἢ τρέπω τι), σημαίνει ἐν τῷ μέσῳ τόπῳ *devertor ad aliquem* = κατὰγομαι παρά τινι ἢ καταλύω παρά τινι, ἐπομένως ἐνδιδαιτῶμαι, καταφεύγω—*devertum*, ὅθεν καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τῶν συμφῶνων *r* εἰς *l*, συνηθεστάτην ἄλλως τε παρὰ τὴν Ἑλληνιστὴν καὶ Ῥωμαίους, *Develtum*, σημαίνει κατὰ φύσιν καὶ κατὰ φύγιον. Εἰς ἐπίρρωσιν δὲ τῆς γνώμης ταύτης συμβάλλεται τὰ μέγιστα καὶ ἡ θέσις τῆς πόλεως, ἥτις ἦν τῷ ὄντι τὸ καταφύγιον πάντων τῶν τε ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων καὶ κλυδῶνων χειμαζομένων ποντοπόρων ἢ ὑπὸ πειρατῶν καταδιωκομένων πλοίων. Περὶ δὲ τῆς θέσεως τῆς πόλεως ὁ κ. Λαμπουσιάδης ἀποδέχεται τὴν γνώμην τοῦ Βρακάλλωφ, καθ' ἣν ἡ Δεβελτός δὲν ἔκειτο ἐν Γαῖκαζλί, ἀλλ' ἔνθα σήμερον κεῖται τὸ ἐν τῷ μυθῷ τῆς Ἀκριανῆς λίμνης χωρίον Μάνδρα. Δι' ἀρκετῶν δ' εἶτα ὁ κ. Λαμπουσιάδης πραγματεύεται τὴν τε πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως ταύτης, ἐν τῇ δεῦτε ὑπὸ ἰσχυρῆς ἰδίας μονογραφίας περὶ τῶν ἐπισκοπῶν τοῦ ἁγίου Ἀδριανουπόλεως.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐκφράζονται εὐχαριστίαι τῷ κ. Λαμπουσιάδῃ, ἐπὶ τῇ ἐνδιαφεροσῇ αὐτοῦ πραγματεία.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΑ.

Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων
ἐν Παριίοις.

Συνεδρία τῆς 1/13 ἰανουαρίου.

Ὁ κ. Παῦλος Viollet ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς σοφῆς αὐτοῦ πραγματείας ἐπὶ τοῦ ζητήματος : «Πῶς αἱ γυναῖκες ἀπεκλείσθησαν τοῦ γαλλικοῦ θρόνου».

Ὁ κ. Φίλιππος Berger παρουσιάζει τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐνδιαφέρουσαν νεο-φοινικικὴν ἐπιγραφὴν, εὑρεθεῖσαν ἐν Makfar ὑπὸ τῶν κ. κ. Bordier καὶ Delherbe. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ἡ πολυτιμοτάτη τῶν νῦν γνωστῶν (ἔχει μῆκος 2 μέτρων), ἀνεκoinώθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ κ. Gauckler, ἐπιθεωρητῆ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῶν τεχνῶν ἐν Τύντη.

Ὁ κ. Γεώργιος Perrot, ἐν ὀνόματι τοῦ κ. Βίκτωρος Waïlle, παρουσιάζει τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀργυρῆν φιάλην μετὰ χρυσῶν κοσμημάτων, εὑρεθεῖσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Chénova μεταξὺ τοῦ Tipaza καὶ Cherchel. Ὁ ρυθμὸς τῆς φιάλης ταύτης εἶνε τοῦ δευτέρου ἢ τρίτου αἰῶνος μ.Χ., φανεροὶ δὲ ἐπαρχιακὴν ἐργασίαν. Τέσσαρες ὀβελίσκοι ἐπιτεθειμένοι ἐπὶ τοῦ ἀγγείου παρέχουσιν ἑλληνιστὶ τὰ ὀνόματα πολλῶν κτητόρων τοῦ ἀγγείου κατὰ τὸ τέλος τῆς βωμαϊκῆς ἐποχῆς. Ὁ σοφὸς ἑλληνιστὴς καὶ ἀρχαιολόγος κ. Perrot ἀναγινώσκει σημεῖωσιν ἐπὶ τῆς φιάλης τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀνωτέρας σχολῆς τῶν γραμμάτων ἐν Ἀλγερίᾳ κ. Waïlle.

Τὸ μέγα σύγγραμμα τῆς Α. Ἐξ. τοῦ ἀκαμάτου διευθυντοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου Χαμδῆ βέη «Βασιλικὴ ἱνεκρόπολις ἐν Σιδῶνι» (*Une necropole royale à Sidon*), ὅπερ τῇ συνεργασίᾳ τοῦ γνωστοῦ ἀρχαιολόγου καὶ διαπρεποῦς συγγραφέως κ. Θεοδώρου Reinach ἤρξαστο ἐκδιδοῦς τύποις καὶ οὐτινος τὸ δεύτερον ἐξεδόθη φυλλάδιον, ἀποτελεῖ τὸ θέμα ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Heuzey. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ποιεῖται λόγον περὶ τριῶν σαρκοφάγων, ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ σαρκοφάγου τῶν μαχῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Περὶ δὲ τῆς Α. Ε. τοῦ Χαμδῆ βέη πολλάκις γίνεται εὐφημος λόγος, τῆς ἐπιστήμης δὲ καὶ τῆς τέχνης ἣ ἐγγνωμοσύνη ἐκφράζεται αὐτῷ, ἐπὶ τῷ ὅτι διηύθυνε τὰς ἐργασίας τῆς ἀνακαλύψεως τῶν βηθέντων σαρκοφάγων οὐ μόνον ὡς διευθυντὴς ἐκ καθήκοντος, ἀλλ' ὡς γνώστης τῶν πραγμάτων καὶ ὡς καλλιτέχνης. Ἀληθῶς ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀρχαιολογία καθόλου, πολλὰ ὀφείλουσι τῷ φιλαρχαίῳ ζήλῳ καὶ τῇ καλλιτεχνικῇ ἰδιοφυίᾳ τοῦ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντος Μουσείου τῶν πλουσιωτάτων, ἐπὶ τισὶν εἰδεσι, τῆς Εὐρώπης Χαμδῆ βέη Πάντες ὅσοι ξένοι, ἀρχαιολόγοι τε καὶ ἄλλοι σοφοί, ἐπετεκίψαντο τὸ Μουσεῖον, ὅπερ τῇ φιλομούσῳ ἐπινεύσει τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου συνετελέσθη καὶ συντηρεῖται, ἐξέφρασαν τὸν θαύμασμον αὐτῶν καὶ εὐκρινῶς συνεχάρησαν τῷ συμπαθεῖ διευθυντῇ.